

Mám rád zážitkovost

 rozhovor s Tomášem Žižkou

Kdyby na Mladé scéně probíhala soutěž v počtu profesí, zájmů, aktivit a funkcí na jednoho účastníka, bez pochyby by ji musel na plné čáře vyhrát Tomáš Žižka.

Tomáši, jsi scénograf, pedagog, muzikant, režisér, iniciátor a realizátor projektů site specific, lektor, porotce, tedy vlastně renesanční člověk. Co ze všech těch profesí děláš nejvíc a nejčastěji?

Na slově renesanční nelpím, ale v podstatě si dělám, co chci, co mě, ani ne baví, ale zajímá. Takhle jsem třeba přišel k muzikantství. Skrze akcident, kdy jsem zakopl o kořen a ten jsem rozezněl, jsem se stal hráčem na kořen a hraji v kapele Codumdál. Stejně je to se scénografií. Vystudoval jsem střední uměleckou průmyslovku se zaměřením na kámen a dřevo. Tak jsem si řekl: kámen, dřevo... a sklo. Přišel jsem proto na UMPRUM k Stanislavu Libenskému, ale ten mi řekl, že Slováky nebere. (Aby bylo jasno, jsem Slovák. Maminka je Češka, takže vlastně Čechoslovák). A můj nejlepší kamarád, který šel na přijímačky na DAMU na scénografii, mi řekl, že je jich málo, jestli se nechci přidat. Během vteřiny jsem se rozhodl, přihlásil a přijímačky jsem udělal. Bohužel je ale neudělal můj kamarád, což mě do dneška velmi mrzí.

S kým jste studoval?

S Ondřejem Spišákem, Petrem Formanem, Ivanou Hessoovou, Janou Svobodovou Hrabovou, Matějem Šefrnou, Jirkou Břenkem, byl to báječný ročník, a právě tam jsme se naučili všichni dělat všechno. Vytvořili jsme si hudební skupinu, s herci jsme dělali scénografii a my jsme naopak zase s nimi hráli. Divadlo není jen o specifice určité kategorie nebo jedné vybrané profesi. Nás zajímalo drama jako takové.

Co mometálně děláš? Čím se vlastně živíš?

Nedávno jsem po 27 letech odešel z DAMU a začal jsem se věnovat instalacím do muzeí a galerií. Mám rád zážitkovost a snažím se ji přenést právě do muzeí. V současné době se muzea snaží zatraktivnit svou tvář, upouští od přehlídek a výstav exemplárních objektů nebo důkazů. Velmi mě baví se o novou podobu muzeí starat, opečovávat ji a vlastně ji dramatizovat. Tak třeba vznikly LES - Příběhy stromů a lidí nebo

recykLES v Národním zemědělském muzeu v Praze a výstava Les pramenů – příběhy lesů na loveckém zámku Ohrada u Hluboké nad Vltavou. Nejvíce mě na tom baví spolupráce s nejrůznějšími lidmi a právě to tříštění profesní zaujatosti a to, jak se pak do sebe vše zakousává a zapadá.

Před 3 lety jste na DAMU spoluzaložil obor performerství. Jistě to v rámci takové instituce nebylo snadné. Co vás k tomu vedlo?

Samozřejmě nás to nenapadlo ze dne na den. Po revoluci, kdy jsem šéfoval ROXY, jsem se začal zabývat jistou subkulturou – lidmi, kteří jsou na hraně a nepatří skoro nikam, ani do městského divadla nebo galerie. Byla to vlastně změt aktivních a kreativních lidí, kteří tvořili přímo v nějakém prostředí, a to prostředí využívali – říká se tomu site specific nebo umění místa. A na základě toho jsem pochopil, že jejich herectví je trochu jiné a je potřeba umožnit jim zdokonalovat se v tom být opravdový. Protože, když máte k dispozici opravdový prostor a do toho “jako” někoho, kdo “jako” předstírá “jako” někoho, tak to nefunguje a daný prostor je dehonestován a stává se pouhou kulisou. Ale když tvůrce pochopí příběh prostoru a umí vyprávět o sobě umístěném v prostoru, není jen herec, ale performer, který skutečně něco zprostředkovává. Trápí mě, že performerství bývá někdy zjednodušováno na představu, že stačí, když se nahý člověk postaví do salátu. Já ale takhle hanlivě performeru vidět nechci.

A kdo je podle tebe performer?

Performer je člověk, který narácí nebo svým fyzickým projevem sdělí něco mnohem důležitějšího nejen o sobě, ale o svém konání – proč zrovna já a proč právě tady. Chce něco říci a stane se ústí prostoru nebo situace, ve které nejen objekt nebo budova, ale skutečnost je třeba tak bolavá. Proč se díváme na krásnou fabriku nebo zpustlý kostel? Má se ten kostel

Pokračování na straně 7

Myslete na jevišti za druhý

 rozhovor se souborem

Dočetla jsem se, že tohle už je obnovená premiéra Maryši? Co vás na tomto titulu tak drží?

Zdeněk: My jsme se Maryši nechtěli nikdy vzdát, ale derniérovali jsme ji před třemi lety z produkčních důvodů. Repertoár vždycky stavíme na tom, jaký lidský materiál zrovna máme. A úplnou nepochopitelnou náhodou se sešla taková parta, která v těch zásadních postavách naprosto odpovídala potřebám Maryši.

Váš soubor funguje v rámci gymnázia. Středoškolské soubory se často orientují spíše na komediální, zábavný repertoár. Co vás přitahuje na vážných tématech?

Zdeněk: Je pravda, že jsme několik let po sobě dělali vážný věci. A pak se to kupodivu nějak zlomilo... Já jsem si jako režisér dlouho myslel, že neumím komedie dělat. Ale pak jsme dělali Furianty a Ženitbu a ukázalo se, že by šly i ty komedie. Vždycky se ptám děcek, co by chtěli hrát a dost často padalo „já bych si chtěl zahrát něco vážného“.

Albert: Vážný věci děláme, protože se dobře hrajou záporáci. Ondřej (Hospodský): Já si naopak myslím, že komedie se dají zahrát mnohem jednodušeji. Není to tak náročný, protože člověk, když něco zkazí, je vlastně ještě víc vtipný. Navíc tragédie v lidech víc vyzní, přinese to hlubší zážitek. Krom toho i v Maryši je několik úsměvných okamžiků.

Dialogy psané v nářečí mohou v některých situacích vyznít poměrně komicky. Jak se vám s tím pracovalo?

Matěj (Fracek): Nakonec si to sedlo. Když jsme se člověk text

naučí, zažije si ho, tak nářečím zvládne mluvit i v normální řeči. Ta slova potom normálně naskakují. Když si mezi sebou děláme srandu, tak používáme repliky z Maryši a přidáváme k nim i něco nového.

Zdeněk: U nás se nářečí lidi nesmějou, protože je jim blízké. Když jsem během dnešního představení slyšel smích tam, kde ho normálně neslycháme, tak jsem hned věděl, že je to kvůli nářečí.

Ondřej: Někdy se to plete dohromady s ostatními nářečími, ale Mrštici to napsali nářeční směskou, promísili různá nářečí, v každé větě jiné. No a když se to náhodou přesmékne z jednoho do druhého, co naděláš. Šak se nic neděje. (smích)

Maryšo, teda Petro! Musí být asi dost psychicky náročné ustát celý Maryšin příběh. Držíš si od své postavy nějaký odstup? Jde to vůbec?

Maryša (teda Petra): Nevím, odstup si moc nedržím. Je nám kladeno na srdce, že se máme vžít do role, tak se o to pokouším co nejvíc. Někdy se to povede víc, někdy míň. Určitě to záleží na lidech – na jejich reakcích. A důležitou roli hraje i prostor.

Zdeněk: Předchozí inscenační tvar byl hodně stylizovaný a bylo to hodně oprostěné od jakýchkoli emocí – vše stálo na gestech, na znaku. Nešlo o realistické herectví jako v současné inscenaci. A to mě hrozně baví: je to jakoby stejný rám na kolo, ale osázený úplně jinými komponenty.

Kdo je ve vašem pojetí nakonec největší oběť?

Soubor: Maryša... Zrovna dneska určitě (výbuch smíchu). (Praktáky jsou svině, pozn. red.).

Zdeněk: No dneska byla Maryša (čili Petra, pozn. red.) hrdinou okamžiku, musela myslet dopředu, a to zároveň na svůj text i na ostatní herce, které se snažila zachraňovat. Já jsem jim před představením říkal: „Hlavně myslete na to, že na jevišti nejste sami. Myslete za druhý.“ A to jsem vůbec nečekal, že to bude takhle doslova uplatněné (smích).

-jita-

vedro
zvládli
skvělý
super
jó maryša
to
svatba
propadlo
úžasný
fearless
káva
nebezpečné
energje
nevím
světlo
dobrý
šmutek
škoda

Vinící a oběti

Chce-li někdo u nás být divadelníkem, měl by se zkusit popasovat se Shakespearem, Čechovem a také s venkovským dramatem přelomu 19. a 20. století. To poslední se může zdát trochu zvláštní tím, že dle obecné charakteristiky je „venkovské drama“ už vlastně pasé. Nicméně, na Maryšu to neplatí. Je to drama stále živá, dobře napsaná hra se silným vnitřním nábojem, ale také českostí, která dokáže i po více než sto letech v hercích i divácích zarezonovat. Bratrům Mrštíkovým se z travičské (možná až senzační) historky podařilo vytvořit nadčasové univerzální drama. Silné charaktery, silná témata, dotýkající se základních lidských hodnot, silné city, láska a smrt. Většina z déle sloužících divadelníků viděla tento příběh zpracovaný na jevišti mnohokrát. A přece pokaždé dokáže překvapit a dojmout. A dle mé zkušenosti bývá provedení v amatérských souborech mnohdy působivější, jímavější. Jako by Maryše tolik neslušely velké scény, ale komorní prostory, kde se emoce snáze kumulují a energie se bezprostředně přelévá z jeviště do hlediště. To se podařilo i v případě Slovanského divadla pod vedením Zdeňka Vévody. Soubor, přes infarktovou situaci s rozpadající se scénou (což nakonec umocnilo napětí příběhu, a přidalo jedinečnost pocitu „teď a tady“), zvládl drama na jedničku. Na představení je patrná poctivá příprava, promyšlenost detailů, díky nimž jednotlivé složky do sebe přirozeně zapadají. Zároveň dávají hercům příležitost rozvinout charaktery a situace, které sice nejvýrazněji rezonuje v ústřední trojici Maryša-Francek-Vávra, ale i další, někdy okrajové postavy mají své mikropříběhy. Herci vědí, o čem jejich postava je a dokážou to divákovi předat. Zajímavá je i práce se scénickými prvky, s rekvizitami jako symboly, i když jejich technická zrádnost může způsobit nesnáze. Pro některé diváky může být nepřijatelná kombinace reálného a imaginárního (viz skutečné püllitry s imaginárním pivem apod.) Nicméně, nabídka těchto scénických doplňků, s nimiž se hraje či pohrává, jako černý a bílý hrnek s kávou, nebo svačební růže, jejichž výrazná červená se v jednotlivých květech objevuje i v dalších scénách, příběh příjemně oživuje. Nejzajímavější je ovšem samotné rozvržení vztahů. Překvapivým novým výkladem je postava Vávry, který – navzdory svému bohatství – funguje v rámci společenství jako vysmívaný outsider. Snad právě to je motivací Maryšina vzdoru a konečné pomsty, která pokládá za ponižující, že je kvůli majetku dotlačena do sňatku právě s ním. Zatímco vztah Maryši a Francka je spíše hravou koketérií, než skutečným hlubokým vztahem, je jim společné spikleneckví proti Vávrovi (které škodolibě podporuje celá vesnice). To pohrdání vůči němu je v podtextu

přítomno už na počátku, ještě předtím, než dojde k domluvenému sňatku. Protože Vávra prostě je pohrdán všemi, kdoví, zda ze závisti za to, že má majetek, či za to, že je to ňouma. Dokáže se sice obchodně domluvit s Lízalem, ale jak se ukáže, ani ten ho nebere vážně. Proč by tomu neurotikovi, který neví kam s očima a vyzařuje z něj bytostná nejistota, platil domluvenou částku... To, že Vávru zase někdo oblafl, mu přece všichni ti venkovští furianti schválí. A Lízal přece ví, jaké je to čelit pohrdání vesnice. Tady je možné hledat klíč k motivacím Maryšina činu. Ona vlastně nechce patřit k té své rodině, a už vůbec ne k Vávrovi. Z toho vyvěrá její vzdor, a nakonec i to, jakým způsobem situaci vyřeší. Zástupcem (a vlastně hrdinou) té druhé strany stojí Francek, silný tím, že nic nemá, jen sám sebe, své sebevědomé já. Už jen to, s jakým gustem a zcela beze strachu tenhle zkušený frajer poníží Vávru v okamžiku, kdy po něm chce střílet ze vzduchovky, je velmi výmluvné. Celý příběh je v provedení souboru rozehrán do hlediště, kde Vávra a Francek stojí na opačných stranách. Jako by nás toto rozestavení přímo nabádalo k tomu, abychom se rozhodli: No, tak se ukaž, na které straně stojíš... K řemeslnému provedení je třeba poznamenat, že herci vesměs mluví předepsaným nářečím suverénně, v jejich ústech zní tak autenticky, že by se za to nemuseli stydět ani herci profesionální scény. Situace jsou logicky vystavěny, a nabízejí množství detailů. Na počátku je děj zahájen jakousi dvojexpozicí – nejprve sledujeme dva řemeslníky, kteří sestavují scénu, a poté navazuje nonverbální scéna, kdy dva venkovští boháči domlouvají „kšeft“. Odtud se pak odvíjí děj, u něhož se tak trochu počítá s tím, že základní příběh každý zná a je tedy nabídnut v jakési až klipovité formě. Ne vše tedy je pro neznalé dostatečně srozumitelné, ale celek drží pohromadě a přes drobné nedostatky působí silně a aktuálně.

Jana Soprová

Hráli krásně, udrželi to. To je těžký!

Eva Spoustová

Nevím, co si mám myslet.

N. J.

Světlo ne vždy musí znamenat konec.

DIDI

Rozhodně koupit Maryše nové šaty.

Em.

Herecké výkony byly dobré, ale málo disco.

Michal David

Chyba není vždy chyba. Pokud ji zvládnete, může se obrátit v něco ještě lepšího.

Kika

Latrina Magika při V.A.D. Kladno: Valérie a týden divů - doplňkové představení

Latrina Magika a inscenace divů

Divadlo Latrina Magika přináší divákům Mladé scény svou alternativní inscenaci Valérie a týden divů, která je na amatérský soubor svým celkovým pojetím odvážná a na profesionální poměrně střídmá. Režijní koncepce je jasná, soubor se zrežiroval sám a povedlo se mu to náramně. Temporytmus je naprosto vyvážený: po akčních a hlasitých pasážích přichází chvíle oddechové, nejčastěji spojené s písní či přestavbou scény. Inscenace plyne na vlnách divů přesně tak, jak má. Ani rychle, ani pomalu. Složitý příběh je vyprávěn čistě a s leh-

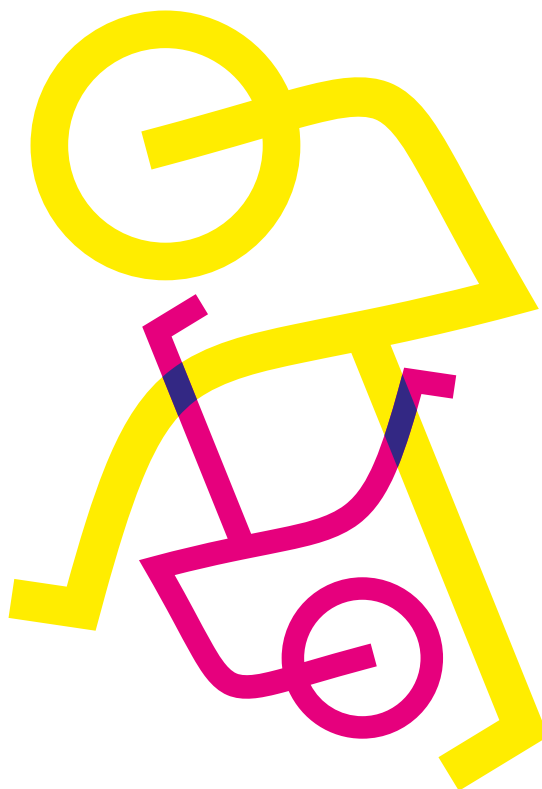
kostí, takže ho pochopí snad každý divák. K tomu pomáhají projekce, které posouvají situace vpřed a slouží jako dějové zkratky. Kromě projekcí je hlavním scénografickým prvkem jakási dřevěná otáčivá konstrukce se systémem děr (a rukou v nich). Ta je velmi inteligentně využívána a přispívá tak k celkovému dojmu monumentálnosti celého kusu. Ačkoli je inscenace technicky dobře promyšlená a vizuálně zajímavá, nepůsobí (třeba na rozdíl od Divadla Drak v Hradci Králové) vyprázdněně a bez myšlenky. Scénografie je možná také jedním z mála hledisek, které by se dalo divadlu vytknout: princip se štěrchacími nástroji je sice zajímavý a především tematický, není však dotažený, neboť tohoto využívají herci, jen když se jim to zrovna hodí (např. situace s vínem). Když se jim to nehodí, objevuje se na scéně nesourodá směsice rekvizit, které spolu téměř nesouvisí (deštníky, „tchoří“ kůže, rtěnka, drbátko, stromeček apod.) a působí tak chaoticky. Prvek, který si naopak zaslouží vyzvednout, je hudební složka — počínaje krásným zpěvem Valérie (Martina Henry), konče

melodickým zvukem akordeonu. Stejně tak se může vyzvednout herectví, práce se zcizovacími efekty, odkazy, světla i celková symbolika a metaforičnost kusu.

Stejně jako Valérie balancuje také Latrina Magika na hraně reality a snu, vtipu a vážných chvil, iluze a deziluze. Vážných chvil je v inscenaci mnoho, jsou však vždy (snad s výjimkou úplného konce) setřeny vtipem přesně ve chvíli, kdy by mohly začít sklouzávat do patosu. Právě proto působí divadelní provedení jako vyvážený celek, který je po všech stránkách divadelně i myšlenkově vyzrálý.

Vítek Zborník

hudba
užasně
písničky zajímavý
dospívání okouzluje
zvláštní
budka
magica
laterna
slepičímor
strašně slepice
světla

„Neskuhrejte! Ještě vydrž!“

 seminář POHYBOVÝ SEMINÁŘ

Nacházíme se v tanečním sále na místní ZUŠce, přišel jsem trochu později, a nestihl jsem tak úplný začátek semináře. Lektorka Veronika Vaculíková mi však říká, že klidně můžu přijít ještě později, protože první část semináře bude jen dle jejích slov „nudná“. Mně nudná rozhodně nepřišla. Pravda, nejdříve Veronika s účastníky dělala klasičtější cvičení, později však na mě kývla, ať se přidám na již zajímavější část. Zaplňování prostoru — to ještě znám, pak začíná Veronika skákat a rozhazovat rukama takzvané „na opičku“, dostal jsem dějá vu, neboť něco podobného se odehrávalo na semináři u Jany

Machalíkové předchozí den. Další věci se však již diametrálně odlišovaly. Na rozdíl od Improvizace nás Vaculíková nabádá vyššímu tempu a jakémusi převалу na zemi. To se opakuje asi pět minut, při kterých se zpotím od hlavy až k patě. Naprosto znaven se schovávám za notebook a dělám, že něco píšu, abych si mohl chvíli oddechnout. Ostatní se ještě chvíli kloužou po sále (což je nové zadání) a pak si také unaveně sedají. Veronika obecně dává docela zabrat a rozhodně cílí na překračování fyzických limitů účastníků. Nebojí se použít i taneční terminologie jako třeba „Neskuhrejte! Ještě vydrž! Je to náročné, ale to k tomu patří!“

Pak přichází klidnější část, na kterou se můžu opět přidat. Všichni si stoupáme do kruhu a držíme se kolem boků. Máme za úkol zavřít oči a naladit se na sebe dechem, jakmile se nám to po chvíli daří, začínáme se zaklánět, cílem je zaklonit se co nejdál bez spadnutí. Napoprvé nám to moc nejde, ale na druhý pokus už jsme o něco lepší a na třetí už se nám to skoro

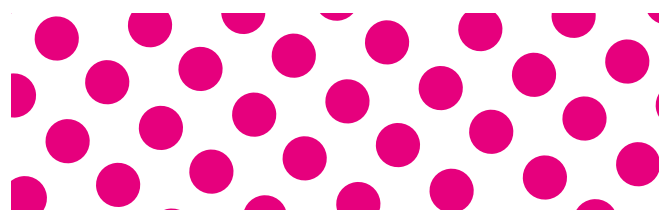
povedlo. Já jsem byl, pravda, trochu mimo, ale to možná proto, že jsem přišel do již rozjetého vlaku. V kruhu ještě zůstáváme, posíláme si pohybové signály — nejdříve po kruhu a poté i přes kruh, signálů pak i přibývalo: místo jednoho byly v jeden moment i čtyři. Ty se zase postupně díky nepozornosti vytrácely, až nám zbyl zase jenom jeden.

Chvilí si sedáme a Veronika vytváří brainstorming na téma limity, reaguje tak přímo na téma letošní přehlídky. Mimo jiné se ptá, co jsou limity pro seminaristy, hodlá z toho totiž vycházet při pozdějších pohybových improvizacích.

Teď se všichni shromažďují na jedné straně sálu, hýbat se vždy bude jen jedna čtveřice, která se pohybem na určité téma dostane na druhou stranu. První zadání se zdá jednoduché: „Jsi peříčko ve větru.“ Seminaristé si postupně zkouší, co toto zadání obnáší a co to dělá s jejich tělem. Veronika zdůrazňuje, že teď se nemá tancovat, ale pouze hýbat, a že je jedno jak u toho kdo vypadá. „Jde spíš o pocit,“ dodává. Další zadání se nesou v podobném duchu: Tenisový míček, dlouhé vlasy ve větru, chobotnice apod. Vedoucí tohoto semináře se nerada nechává rušit, chce docílit čistého zážitku pouze z hudby, vyžaduje tedy, ať se nikdo nebaví i ve chvílích, kdy zrovna necvičí. Nechce po svých frekventantech zrovna málo: „Udělejte si konkrétní představu; jaké ty vlasy jsou? Kudrnaté? Rovné? Hnědé? Blondaté?“ Cvičící se prapodivně krouťí jako housenky nebo červy v prostoru, kde společně s pomalou tematickou hudbou tvoří zajímavé a prazvláštní obrazce, vyvolávající všemožné pocity. Jedna slečna se při chobotnicovém zadání rozplácne na zemi a odmítá se dále pohybovat — nechává se asi unášet podmořským proudem. Jde dobře vidět, kdo se do úkolu neumí úplně položit, někteří příliš přemýšlejí a jejich pohyby pak působí jaksi strojeně a nacvičeně. Toto ovšem opadá při zadání „hlína“, kdy už se každý soustředí jenom na sebe.

Pak přichází ještě poslední hra, při které se jeden nechává plně vést pomocí tlaků druhým a to ve všech pohybech. Je zvláštní jak snadno a s jakou důvěrou se odevzdáváme druhému člověku a z nás samotných se stává jen bezejmenný kus hmoty.

-víta-

PS: Některé hry jsem si užil, i když jsem zrovna necvičil. Bylo zajímavé porovnávat barvy kalhotek slečen, které se zrovna protahovaly.

Koberec je boží nápad na symfonii

 seminář ZVUK TĚLO PROSTOR

Probouzím se v posteli v hotelu Poprad, je čtvrtek. Jsem zatím příliš líná na to, abych si dokázala přiznat, že bude osm ráno a začíná druhý festivalový den. Zvoní mi budík a já si ho posouvám – ještě chvilku. Za chvíli se budík rozezní znova, tentokrát na druhé straně pokoje. Vypne ho cizí ruka, taky si nejspíš rekla – ještě chvilku. Slyším šelestění větví za oknem, pravidelné oddychování té, které patří ruka, a šustění peřiny, která se sem tam otře o prostěradlo... Zvuky. Znova budík. Vstávám a ta osoba, které patří ta ruka, co vypnula ten druhý budík, vstává taky. Jmenuje se Heidi Hornáčková a vede dílnu Zvuk-Tělo-Prostor. Už od devíti. Tak dobré ráno!

„A co znamená tohle?“ ukazuje Heidi na kus balicího papíru, na kterém je nakresleno plno linek, vlnek a roztodivných symbolů, mimo jiné také kružnice a od ní vedoucí čáry. „To je sluneční záře, dává zvuku barvu,“ vysvětluje jeden z účastníků dílny. První seminářový den totiž celá parta kolem zvuku vyrazila na společnou procházku. Mlčeli a jenom vnímali, jaké zvuky se kolem nich vyrojí. Sérii svých audio-vzpomínek pak každý zvlášť zapsal na zmíněný balíček do podoby partitury. Způsob značení toho kterého zvuku, barvy, dynamiky, tempa závisel výhradně na libovůli daného účastníka. Co partitura, to originální sluchový zážitek, to originální způsob myšlení, to svébytný záznam.

Heidi vzápětí přichází s podobným úkolem: na procházku se tentokrát vydáváme ve dvojicích, přičemž jeden z tandemu má zavřené oči a druhý jej vede městem. Vzniká tak svébytná kompozice nahodilých zvukových vjemů, které

spolu ale překvapivě mohou souviset. Můj parták Matyáš mě třeba provádí kolem fontány – jak se přibližujeme, graduje zvuk zurčící vody do fortissima, aby pak postupně zanikl v záplavě hluků projíždějících aut a všudypřítomného lidského mumlání. Městský hluk, auta, lidské hlasy a vodní živel tvoří jádro „skladby“, kterou mi Matyáš během desetiminutové vycházky zkomponoval. Grandiózní audio-finále se odehrálo ve sprchách gymnázia: slyším zvuk kohoutků, vodu těžce dopadající do porcelánového umyvadla a zvuk prýstící sprchy. Slyším, jak se točím uprostřed obrovského vodního trychtýře. Poté, co jsme si prohodili role a vrátili se na Malou scénu, máme prostor k tomu, abychom naší skladbě dali finální tvar a vytvořili k ní partituru.

Pokud jsme do této doby převážně sbírali materiál a nechávali se unášet tím, jak moc je sluch neprávem opomíjeným smyslem, ta pravá sranda začíná až teď. Vyměnili jsme si navzájem své partitury a chystáme se interpretovat cizí zápis, cizí skladbu. K dispozici máme krom vlastního těla a inventáře Malé scény (děkujeme laskavé obsluze na baru za zapůjčení dvou skleniček) také mikrofon a piezo snímač (který si Heidi sama pájela – ta holka nemá limity). Zvukotechniku však nakonec použijí jen někteří kabrňáci. Většina seminářistů se drží spíše přirozených zvuků. V koncertním pásmu se střihá nůžkami, lije se voda do sklenice, bubnuje se na kus kůry, dupe se po schodech a zvoní na klíče. Možná vůbec nejjednodušší a zároveň nejpůsobivější byl ruch vytvořený třením balíčku o koberec: „Wow, z toho by mohla vzniknout celá symfonie! Koberec je boží nápad.“ jása Heidi a my taky. S našimi výstupy cestujeme po různých koutech jeviště, každé místo má jinou akustiku, pod schody to rezonuje, za šálami je zase zvuk o poznání tupější. Všechno stojí za to vzít do hry.

Do dalšího dne mají seminaristé do svých smartphonů nasbírat zajímavé zvuky, nahrát, kde se co šustne. Bude se s tím dál pracovat. Možná se pak seminaristé vrátí ke svým partiturám, možná si zkusí zremixovat a upravit segmenty svých oblíbených songů („Moje oblíbená písnička má 9 minut, je to problém?“ ptá se Matyáš jako by nevěděl, že v tomhle semináři problémy neexistují.). Zvukových stop a cest, po kterých se seminaristé ještě můžou vydat, je přehršel. A všechny vedou do hřímá. Dík, Heidi, že jsem mohla okounět.

APENDIX čili slepé střevo této reportáže: V pátek dopoledne sedím v redakci a dotukávám zápis ze semináře. Zezdola se ozývá nesnesitelný randál: dupání, práskání bubnů, dunění činelů a jiný bordel. Skoro jako když Malou scénou večer otřásá: „my jsme potichu, my jsme potichu, my neřvem, my neřvem!“ Neudrím se, vypnu notas a jdu! Jdu se k těm rampelníkům přidat a je to super!

-jita-

Dokončení ze strany 1

zbourat nebo zůstat? Kostel to sám říct nedokáže, ale může to za něj udělat právě performer. Může tak působit sociálně na komunity, může komunikovat s prostředím, se společností.

A jak vlastně obor performerství na DAMU skončil? Nelituješ, že jsi do toho šel?

Ne, vůbec. Jsem za to šťastný, a ještě šťastnější jsem, že to má takový profit pro společnost. Sešla se zajímavá skupina lidí od studentů z gymnázií až po starší, kteří třeba kvůli performerství odešli z jiných vysokých škol. Mám pocit, že se odehrálo něco podobného, co jsem zažil v ROXY. Všichni se sladili a propojili v chuti studovat a obor rozvíjet a posouvat. Nebylo to kvůli mně, nebo alespoň doufám, že performerství na DAMU nezastavili jen kvůli mé osobě. Asi se tam nehodilo, protože je to vlastně určitý druh aktivismu, který nejde zkonzervovat. Performerství a jeho punkový charakter vychází z dění ve společnosti, tam míří a tam by se mělo vracet. Akademický model, kdy jste ve třídách a vyprávíte, co bylo, mu nevyhovuje. Naopak potřebujete za věcmi jezdit, být reaktivní, být rychlý, protože věci kolem nás rychle zanikají. Myslím ale, že absolventi pochopili důležitost reaktivity a pokračují v ní.

-bez-

Výlet na Underlaag

Poslední možnost přihlásit se na NAHLÍŽENÍ 2017

28. celostátní dílna středoškolské dramatiky a mladého divadla (19.–22. října, Kulturní dům Bechyně)

Jako každý rok zveme i letos středoškolské a mladé divadelní soubory z celé ČR, aby se přihlášily na ojedinělou akci, která probíhá trochu jinak než běžná divadelní přehlídka nebo dílna.

Nahlížení nabízí:

- představení vybraných divadelních inscenací,
- možnost prezentace rozpracované či nedokončené inscenace formou veřejné zkoušky,
- moderované diskuse o představeních se členy a vedoucími souborů a zkušenými lektory,
- dílny založené na samostatné tvůrčí spolupráci mezi účastníky napříč soubory,
- možnost nahlédnutí „do kuchyně“ ostatních souborů,
- vzájemnou výměnu zkušeností,
- a doufáme, že i inspiraci do další práce.

Nahlížení je určeno pro mladé soubory (středoškolské, učňovské či vysokoškolské skupiny, soubory ZUŠ, DDM, SVČ, divadelní studia apod.), které mají chuť prezentovat před svými vrstevníky výsledky své divadelní činnosti, zároveň nahlížet do práce dalších souborů, povídat si o tvorbě inscenace, nabízet i přijímat inspirativní podněty pro další práci. Akce je vhodná i pro soubory, které zatím nemají zkušenost z jiných divadelních dílen či přehlídek.

Nahlížení se zúčastní 6–8 souborů, které budou vybrány přípravným týmem dílny na základě inspirativnosti a kvality inscenace, technických parametrů, věkového složení souboru (preferujeme 15–20 let) či dramaturgických kritérií. Podmínkou je účast souborů po celou dobu akce.

Vítaná je účast souborů s rozpracovanou inscenací. Ta může poskytnout zajímavý materiál k diskusi a možnost nahlédnout do práce souboru. Tvůrcům pak může pomoci objevit další možnosti při práci na inscenaci.

Soubory, které mají o účast na Nahlížení zájem, vyplní přihlášku (na stránkách www.drama.cz nebo www.artama.cz) a zašlou ji nejpozději do konce června na adresu hulak@nipos-mk.cz nebo ji předají Jakubu Hulákovi osobně. Co nejdříve pak pošlou videozáznam představení (stačí i pracovní záznam či ukázka ze zkoušky zachycující rozpracovanou inscenaci v její stávající podobě) a zároveň text, nejlépe scénář. Vítaná je i další dokumentace (charakteristika souboru a inscenace, program atd.). Příložené materiály na požádání vrátíme.

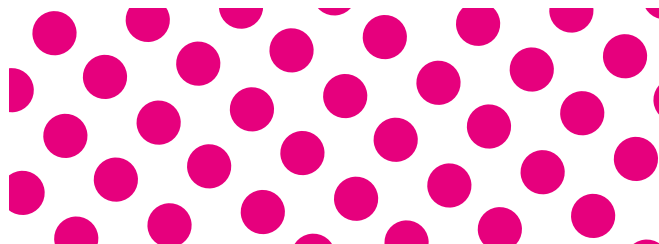
Dílna je otevřena i jednotlivcům – vedoucím souborů, pedagogům středních škol, studentům a dalším zájemcům. Nabídka pro tyto účastníky bude uveřejněna v září 2017 na stránkách www.drama.cz a www.artama.cz.

Otázky

aneb nad čím nám i třetí den zůstává rozum stát

- Odvází se někdo ze seminaristů říct Evě Spoustové, aby dala pauzu?
- Jak je možné, že fotbalový výběr souboru Tvoje bába z Mostu dostal nakládačku 5:15 od místních sotva desetiletých kluků? A jak je možné, že mosteckého trenéra Pavla Skálu místní špílmachři nepoznali podle oblečení, ale podle postavy? Snad budou mít mostečtí štěstíčko alespoň při dnešním představení #zoufingtime.
- Kde spal dnes v noci Šimon Stibůrek? (-vita- s ním bydlí na pokoji a Šimon tam v noci nebyl!)
- Už jste se přihlásili na Nahlížení 2017?
- Proč chodí porotci na představení vždycky poslední? Dokazují si tím něco?
- Proč mají na baru 3 deci ginu s tonikem jenom 2 deci?
- Proč je taková zima, když je takový horko?
- Proč maže Simona Bezoušková ostatním redaktorům články?

-vita-

Co se řešilo při opékání špekáčků

Toník Brinda uskutečnil svůj konceptuálně-umělecký projekt – v pátek dopoledne konceptuálně překročil hranici Ústí nad Orlicí. Celou performance zopakoval ještě odpoledne výletem na Andrlův Chlum, kdy překročil hranici Ústí a dostal se do obce Řetová. To jsme udělali taky. Jenže bez přemýšlení, nekonceptuálně. Koncept je základ! „A teď se nabízí otázka: k čemu je to dobré?“ zakončil sám performer. Je to umění? Je to um, nebo óm? Je to výjimečný moment? Důležité je, že se to stalo.

-jita-

Program - sobota 24. června

9.00 semináře / 180'

12.00 oběd

13.00 My dva a Beatles, Jesličky Josefa Tejkle, Hradec Králové / 60' / KD

13.00 Ještě jeden příběh..., Gympl Brandejs, Gymnázium J. S. Machara, Brandýs nad Labem – Stará Boleslav / 50' / Gym

14.30 My dva a Beatles, Jesličky Josefa Tejkle, Hradec Králové / 60' / KD

14.40 Ještě jeden příběh..., Gympl Brandejs, Gymnázium J. S. Machara, Brandýs nad Labem – Stará Boleslav / 50' / Gym

16.00 diskuse / 60'

17.20 #zoufingtime, Tvoje bába, ZUŠ F. L. Gassmanna, Most / 40' / RD

18.00 večeře

19.15 Svět nás má!, DĚS – MALÁ a VELKÁ, Městské divadlo Český Krumlov / 20' / RD

20.00 diskuse / 60'

Program - neděle 25. června

9.30 ukázky z práce seminářů

10.30 Všichni jsme si..., Naopak, Dramatická školička Svítavy / 65' / MS

12.00 diskuse / 30'

12.30 zakončení přehlídky / 30'

KD - Kulturní dům, Gym - Gymnázium, RD - Roškovto divadlo

Jídelníček - sobota 24. června

Oběd

Hovězí vývar s těstovinou

Pečená kuřecí ¼, brambory, zeleninový salát

Šopský salát, pečivo

Večeře

Hovězí guláš, těstoviny

Zeleninové rizoto, sýr

Antkovi

Překračování

hranic

hra nic víc

neznačená

Jasanka Kajmanová

Kdo páchá Mladou na Malý?

Simona Bezoušková, Jitka Hejlová, Vít Zborník, Lenka Huláková, Jakub Hulák, David Slížek, a další.

Neprochází jazikowou koregtůrou...